

คณะกรรมการความร่วมมือแห่งรัฐอ่าวอาหรับ (Gulf Cooperation Council-GCC)

เว็บไซต์ www.gcc-sg.org

ที่ตั้งสำนักงานใหญ่ Riyadh ซาอุดีอาระเบีย

เลขาธิการ นายญาซิม มุฮัมมัด อัลบุดัยวี (ชาวคูเวต)

ภารกิจ GCC หรือที่รู้จักในอีกชื่อว่า คณะมนตรีความร่วมมือเพื่อรัฐอ่าวอาหรับในภูมิภาคอ่าว (Cooperation Council for the Arab States of the Gulf-CCASG) เป็นองค์การความร่วมมือระดับอนุภูมิภาคในตะวันออกกลาง ประกอบด้วยรัฐ รอบอ่าวอาหรับ 6 ประเทศ ได้แก่ บาห์เรน คูเวต โอมาน กาตาร์ ซาอุดีอาระเบีย และ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (UAE) ก่อตั้งขึ้นตามกฎบัตร GCC ซึ่งลงนามในที่ประชุมระดับประมุขของรัฐรอบอ่าวอาหรับ ทั้ง 6 ประเทศ ที่อาบูดาบี สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ เมื่อ 25 พ.ค.2524 ก่อนลงนามในความตกลงทางเศรษฐกิจร่วมกัน (Unified Economic Agreement) ที่กรุงริยาด ซาอุดีอาระเบีย เมื่อ 11 พ.ย.2524 และมีพัฒนาการความร่วมมือระหว่างกันมาโดยลำดับ เฉพาะอย่างยิ่งความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้ GCC มีมติเมื่อ พ.ค.2554 ตอรับคำขอสมัครเข้าเป็นสมาชิกใหม่ของจอร์แดนและโมร็อกโก ทั้งสองประเทศมีที่ตั้งอยู่นอกอนุภูมิภาค แต่จนถึงปัจจุบันสมาชิก GCC กับจอร์แดนและโมร็อกโกยังไม่สามารถบรรลุการเจรจาเกี่ยวกับรูปแบบสมาชิกภาพของจอร์แดนและโมร็อกโกใน GCC ขณะเดียวกันเยเมนซึ่งเป็นประเทศในอนุภูมิภาค แสดงความสนใจจะเข้าร่วมเป็นสมาชิก

มาตรา 4 ของกฎบัตร GCC ปี 2524 ระบุวัตถุประสงค์การจัดตั้ง GCC ไว้ดังนี้

- ส่งเสริมการประสานงาน การบูรณาการ และการติดต่อเชื่อมโยงระหว่างรัฐสมาชิกในทุก ๆ ด้านอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อสร้างเอกภาพในหมู่สมาชิก
- เพื่อกระชับความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างประชาชนของรัฐสมาชิกในด้านต่าง ๆ
- เพื่อจัดทำกฎระเบียบให้สอดคล้องกันในด้านเศรษฐกิจและการเงิน การค้า ศุลกากร การสื่อสาร การศึกษา และวัฒนธรรม

- ส่งเสริมการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีด้านอุตสาหกรรม การทำเหมืองแร่ การเกษตร การพัฒนาทรัพยากรและปศุสัตว์ การจัดตั้งบริษัทร่วมทุน (joint ventures) และส่งเสริมความร่วมมือของภาคเอกชน ซึ่งจะก่อให้เกิดความกินดีอยู่ดีของประชาชนในรัฐสมาชิก

ส่วนการจัดโครงสร้างองค์กรตามมาตรา 6-16 ของกฎบัตร GCC กำหนดให้องค์กรหลักของ GCC ประกอบด้วย หน่วยงานที่สำคัญ 3 หน่วยงาน ได้แก่

1. คณะมนตรีสูงสุด (Supreme Council) เป็นหน่วยงานสูงสุด ทำหน้าที่กำหนดนโยบาย ในภาพรวมขององค์กร คณะมนตรี ประกอบด้วย ประมุขของรัฐสมาชิก ซึ่งผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเป็นประธาน ตามลำดับอักษรของชื่อรัฐสมาชิกเป็นภาษาอาหรับ ได้แก่ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ บาห์เรน ซาอุดีอาระเบีย โอมาน กาตาร์ และคูเวต โดยจัดประชุมสุดยอดสมัยสามัญเป็นประจำทุกปี อย่างไรก็ตาม อาจมีการจัดประชุม วาระพิเศษได้ หากมีการร้องขอจากรัฐสมาชิกอย่างน้อย 1 ประเทศ และมีรัฐสมาชิกให้การรับรองคำร้องอย่างน้อย 1 ประเทศ องค์กรประชุมของคณะมนตรีสูงสุดที่จะทำให้มติของที่ประชุมมีผลบังคับใช้ได้อยู่ที่ 2 ใน 3 ของรัฐสมาชิก กล่าวคือ ต้องมีประมุขของรัฐสมาชิกเข้าร่วมประชุมอย่างน้อย 4 ประเทศ จากปัจจุบันที่มีทั้งหมด 6 ประเทศ โดยแต่ละประเทศมีเสียงในการลงมติต่าง ๆ ที่ 1 เสียงเท่ากัน การออกข้อมติที่สำคัญจำเป็นต้องได้รับฉันทามติจากรัฐสมาชิกที่อยู่ในที่ประชุม ส่วนการลงมติในประเด็นทั่วไปให้ใช้การลงคะแนนโดยอาศัยเสียงข้างมาก

ในการประชุมสุดยอด GCC ครั้งที่ 19 ที่อาบูดาบี สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ เมื่อปี 2541 คณะมนตรีสูงสุดมีมติเห็นควรให้จัดการประชุมคณะกรรมการที่ปรึกษา (Consultative Commission) คั่นกลางระหว่างการประชุมสุดยอด 2 ครั้ง เป็นประจำทุกปี โดยคณะกรรมการชุดดังกล่าว ประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิของรัฐสมาชิก 6 ประเทศ ประเทศละ 5 คน รวมทั้งสิ้น 30 คน มีวาระการดำรงตำแหน่ง 3 ปี รับผิดชอบการศึกษาประเด็นต่าง ๆ ที่คณะมนตรีสูงสุดมอบหมายให้ นอกจากนี้ ยังมีคณะกรรมการอีกคณะ ที่อยู่ในกำกับของคณะมนตรีสูงสุดคือ คณะกรรมการระงับข้อพิพาท (Commission for the Settlement of Disputes) ซึ่งจะจัดตั้งขึ้นชั่วคราว เพื่อแก้ไขข้อพิพาทต่าง ๆ เป็นกรณีไป

2. คณะมนตรีรัฐมนตรี (Ministerial Council) ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวง การต่างประเทศ หรือรัฐมนตรีอื่น ๆ ที่ปฏิบัติหน้าที่แทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของชาติ สมาชิก มีหน้าที่จัดทำนโยบายและข้อเสนอแนะให้คณะมนตรีสูงสุดรับรอง ส่งเสริมและประสานงานการดำเนิน กิจกรรมต่าง ๆ ที่มีอยู่ในทุกสาขา รวมถึงมีหน้าที่เตรียมความพร้อมสำหรับการจัดการประชุมคณะมนตรี สูงสุดและระบับวาระการประชุมดังกล่าว คณะมนตรีรัฐมนตรีมีการจัดการประชุมทุก 3 เดือน และอาจจัด ประชุมวาระพิเศษได้ หากมีการร้องขอจากรัฐสมาชิกอย่างน้อย 1 ประเทศ และมีรัฐสมาชิกให้การรับรอง คำร้องอย่างน้อย 1 ประเทศ ผู้ดำรงตำแหน่งประธานคณะมนตรีรัฐมนตรี คือ รัฐมนตรีของรัฐที่เป็นประธาน การประชุมสุดยอดสมัยสามัญของคณะมนตรีสูงสุด กรณีที่มีเหตุจำเป็นก็อาจให้รัฐมนตรีจากประเทศที่จะเป็น ประธานการประชุมสุดยอดครั้งต่อไปเป็นประธานคณะมนตรีรัฐมนตรีได้ องค์กรประชุมของคณะมนตรีรัฐมนตรี ที่จะทำให้มติที่ประชุมมีผลบังคับใช้ได้อยู่ที่ 2 ใน 3 ของรัฐสมาชิกเช่นเดียวกับกรณีของคณะมนตรีสูงสุด นอกจากนี้ การลงมติของคณะมนตรีรัฐมนตรีก็ใช้หลักการเดียวกันกับการลงมติของคณะมนตรีสูงสุด

3. สำนักเลขาธิการ (Secretariat-General) ตั้งอยู่ที่ริยาด ซาอุดีอาระเบีย รับผิดชอบด้านการศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือ การประสานงาน แผนงานและโครงการ ตลอดจนงบประมาณและการทำบัญชีสำหรับการทำงานร่วมกัน รวมทั้งจัดเตรียมรายงานที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของ GCC ออกมาตามหัวเวลา ผลักดันประเทศสมาชิกในการนำเอาข้อเสนอแนะของคณะมนตรีสูงสุดและคณะมนตรีรัฐมนตรีไปปฏิบัติ ติดตามการปฏิบัติตามข้อมติ จัดเตรียมรายงานและผลการศึกษาเมื่อได้รับการร้องขอจากคณะมนตรีสูงสุดหรือจากคณะมนตรีรัฐมนตรี จัดเตรียมการประชุม ระเบียบวาระการประชุม และร่างข้อมติให้แก่คณะมนตรีรัฐมนตรี

โครงสร้างของสำนักเลขาธิการ ประกอบด้วย

3.1 เลขาธิการ เป็นตำแหน่งผู้บริหารสูงสุดขององค์กร โดยเป็นพลเมืองของรัฐสมาชิก GCC ที่ได้รับแต่งตั้งจากคณะมนตรีสูงสุด โดยการแนะนำของคณะมนตรีรัฐมนตรี มีวาระการดำรงตำแหน่ง 3 ปี และดำรงตำแหน่งติดต่อกันได้เพียง 2 สมัย

3.2 ผู้ช่วยเลขาธิการ มีทั้งสิ้น 8 คน และแต่ละคนอาจได้รับมอบหมายหน้าที่ดูแลและรับผิดชอบกิจการด้านต่าง ๆ ที่สำคัญ เช่น การเมือง เศรษฐกิจ การทหาร ความมั่นคง มนุษยธรรม สิ่งแวดล้อม กฎหมาย สื่อ วัฒนธรรม การเงินและการบริหาร และการเจรจา นอกจากนี้ ผู้ช่วยเลขาธิการจะรวมหัวหน้าคณะผู้แทน GCC ประจำรัสเซีย เบลเยียมด้วย โดยทั้งหมดได้รับการแต่งตั้งจากคณะมนตรีรัฐมนตรีตามที่เลขาธิการเสนอ และมีวาระการดำรงตำแหน่ง 3 ปี

3.3 ผู้อำนวยการฝ่ายต่าง ๆ ในกำกับของสำนักเลขาธิการ ได้รับการแต่งตั้งจากเลขาธิการ ได้แก่ ฝ่ายกิจการการเมือง ฝ่ายกิจการเศรษฐกิจ ฝ่ายกิจการด้านมนุษย์และสิ่งแวดล้อม ฝ่ายกิจการทหาร ฝ่ายกิจการความมั่นคง ฝ่ายกิจการด้านกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการ ฝ่ายกิจการการคลังและการบริหาร สำนักงานคุ้มครองสิทธิบัตร หน่วยพัฒนาด้านการบริหาร หน่วยตรวจสอบภายใน ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร คณะผู้แทนถาวร GCC ประจำรัสเซีย เบลเยียม และสำนักงานโทรคมนาคมในบาห์เรน

การจัดตั้ง GCC ในระยะแรกเป็นความพยายามสร้างระบบพันธมิตรทางการเมืองและความมั่นคงร่วมกันเป็นหลัก โดยอาศัยการฝึกซ้อมการป้องกันภัยทางอากาศ การพัฒนามาตรฐานอาวุธยุทโธปกรณ์ และการฝึกซ้อมการเคลื่อนพลเร็วสำหรับกรณีฉุกเฉินเพื่อช่วยเหลือสมาชิกที่ถูกโจมตี เฉพาะอย่างยิ่งการจัดตั้งกกล.ร่วมที่เรียกว่า “กกล.โล่พิทักษ์คาบสมุทร” (Peninsula Shield Force) เมื่อปี 2527 เนื่องจากความกังวลเกี่ยวกับความอยู่รอดปลอดภัยจากภัยคุกคาม 2 ประการ ได้แก่ 1) การประกาศนโยบายส่งออกการปฏิวัติอิสลามในอิหร่าน หลังจากอาเยะตุลลอฮ์ รุฮุลลอฮ์ มุฮาวี โคมัยนี สามารถโค่นล้มระบอบกษัตริย์และสถาปนาการปกครองแบบสาธารณรัฐอิสลามขึ้นมาแทนเมื่อปี 2522 และ 2) สงครามอิรัก-อิหร่านเมื่อปี 2523 ที่ยืดเยื้อถึง 8 ปี ก่อนจะยุติลงเมื่อปี 2531 ปัจจุบัน กกล. ดังกล่าวมีกำลังพล 30,000-40,000 นาย ประจำการอยู่ที่ฐานทัพถาวรใน King Khalid Military City (KKMC) ใกล้เมือง Hafar al-Batin ทางภาคตะวันออกของซาอุดีอาระเบีย โดยที่ผ่านมามีการส่ง กกล.ดังกล่าวไปปฏิบัติภารกิจเพื่อรักษาความมั่นคงและบูรณภาพแห่งดินแดนของรัฐสมาชิก 3 ครั้ง ได้แก่ สงครามอ่าวเปอร์เซียปี 2534 สงครามอิรักปี 2546 และการส่ง กกล. ไปรักษาความสงบในบาห์เรนจากเหตุวุ่นวายทางการเมืองเมื่อ มี.ค.2554

ความร่วมมือของ GCC ในปัจจุบัน เฉพาะอย่างยิ่งความร่วมมือด้านเศรษฐกิจและสังคมของ GCC ค่อนข้างประสบความสำเร็จโดดเด่นกว่าความร่วมมือด้านการเมือง ความมั่นคง และการทหารอย่างเห็นได้ชัด อีกทั้งมีความคืบหน้ามาโดยลำดับ นับตั้งแต่มีการก่อตั้งเขตการค้าเสรี (Free Trade Area-FTA) เมื่อปี 2526 และมีการยกระดับความร่วมมือเป็นสหภาพศุลกากร (Customs Union) เมื่อปี 2546 จนปัจจุบันกลายเป็นตลาดร่วม (Common Market) ตั้งแต่ 1 ม.ค.2551 นอกจากนี้ ยังมีความพยายามที่จะจัดตั้งสหภาพการเงิน (Monetary Union) และเริ่มใช้เงินตราสกุลเดียว (single currency) ให้ได้ในอนาคต หลังจากมีการจัดตั้งคณะมนตรีการเงิน (Monetary Council) ที่ริยาด ซาอุดีอาระเบีย เมื่อ มี.ค.2553 อย่างไรก็ดี การบังคับใช้ข้อตกลงจัดตั้งสหภาพศุลกากรของ GCC จากเดิมที่กำหนดจะเริ่มใช้มาตั้งแต่ปี 2550 ถูกเลื่อนบังคับใช้มาตลอด เนื่องจากประเทศสมาชิกไม่สามารถเห็นพ้องร่วมกันในประเด็นการจัดเก็บภาษีเงินได้ การทุ่มตลาด และการปกป้องตลาด เฉพาะอย่างยิ่งการจัดแบ่งภาษีเงินได้ระหว่างประเทศสมาชิก ส่งผลให้การบังคับใช้ข้อตกลงดังกล่าวมีผลอย่างเป็นทางการเมื่อ 1 ม.ค.2558

สำหรับจัดตั้งสหภาพการเงิน ยังคงไม่มีความคืบหน้าเกี่ยวกับกำหนดเวลาการเริ่มใช้เงินสกุลเดียวกัน เฉพาะอย่างยิ่งการเกิดปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างรัฐสมาชิก GCC จากการที่ซาอุดีอาระเบีย สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และบาห์เรน ซึ่งไม่พอใจกาตาร์ที่ยังคงแสดงท่าทีสนับสนุนกลุ่มก่อการร้ายและเป็นมิตรกับอิหร่านที่เป็นศัตรูของซาอุดีอาระเบียและพันธมิตร ประกาศตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับกาตาร์ และใช้มาตรการปิดล้อมกาตาร์ ตั้งแต่ มิ.ย.2560 จนถึงปี 2563 กลายเป็นอุปสรรคต่อแผนการจัดตั้งสหภาพการเงินของ GCC ก่อนที่กาตาร์กับซาอุดีอาระเบีย สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และบาห์เรน จะบรรลุและลงนามปฏิญญาอัลอุลา (AlUla) เพื่อยุติความขัดแย้งระหว่างกัน ในห้วงการประชุมสุดยอด GCC ครั้งที่ 41 ที่เมืองอัลอุลา ซาอุดีอาระเบีย เมื่อ 5 ม.ค.2564 ส่งผลให้ปัจจุบันรัฐสมาชิก GCC ส่วนใหญ่ยังคงผูกค่าเงินของตนเองไว้กับเงินสกุลดอลลาร์สหรัฐ โดยมีเพียงคูเวตที่กำหนดค่าเงินโดยใช้ระบบตะกร้าเงิน (Currency Basket) ทั้งนี้ ก่อนหน้านี้ที่ประชุมสุดยอด GCC ครั้งที่ 40 ที่ริยาด ซาอุดีอาระเบีย เมื่อปี 2562 เรียกร้องให้มีการผลักดันการบังคับใช้ข้อตกลงจัดตั้งสหภาพการเงินของ GCC ให้ได้ภายในปี 2568

นอกจากนี้ รัฐสมาชิก GCC แต่ละประเทศมุ่งให้ความสำคัญกับการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจภายในประเทศที่ได้รับผลกระทบจากปัญหาราคาน้ำมันในตลาดโลกตกต่ำต่อเนื่องมาตั้งแต่กลางปี 2556 และปัญหาการแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ที่เกิดขึ้นทั่วโลกมาตั้งแต่ปี 2563 เป็นปัจจัยให้ห้วงปี 2564 รัฐสมาชิก GCC เผชิญภาวะเศรษฐกิจถดถอย และบางประเทศมีหนี้ภาครัฐสูงและขาดดุลการคลัง แต่สถานการณ์แพร่ระบาดของโรค COVID-19 ทั่วโลกที่เริ่มคลี่คลาย ประกอบกับความขัดแย้งระหว่างรัสเซียกับยูเครนที่ส่งผลกระทบต่ออุปสงค์และอุปทานพลังงานในตลาดโลก และทำให้ราคาน้ำมันในตลาดโลกที่ปรับตัวสูงขึ้นตั้งแต่ต้นปี 2565 เป็นปัจจัยหนุนให้เศรษฐกิจของรัฐสมาชิก GCC ห้วงปี 2565 พ้นตัวเร็ว โดยธนาคารโลก (World Bank) คาดการณ์เมื่อ ต.ค.2565 ว่า เศรษฐกิจของรัฐสมาชิก GCC ในปี 2565 โดยรวมจะเติบโตร้อยละ 6.9 ส่วนผลผลิตทางเศรษฐกิจทั้งหมดของรัฐสมาชิก GCC จะอยู่ที่ประมาณ 2 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ และดุลการคลังของหลายประเทศจะกลับมาเกินดุลเป็นครั้งแรกนับจากปี 2557 อย่างไรก็ดี เศรษฐกิจโลกที่ยังมีความไม่แน่นอนสูงจากสงครามระหว่างรัสเซียกับยูเครน เฉพาะอย่างยิ่งวิกฤตค่าครองชีพและภาวะเงินเฟ้อที่สูงขึ้นทั่วโลก รวมถึงแนวโน้มที่เงินอาจเผชิญการชะลอตัวทางเศรษฐกิจ อาจส่งผลให้การเติบโตทางเศรษฐกิจของรัฐสมาชิก GCC ในปี 2566 ลดลงอยู่ที่ร้อยละ 3.7

ความสัมพันธ์ไทย-GCC

ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับ GCC มีทั้งในลักษณะทวิภาคีและพหุภาคี โดยไทยมีความสัมพันธ์ทางการทูตกับสมาชิก GCC เป็นรายประเทศ ทั้ง 6 ประเทศ และมีการเยือนระหว่างกันทั้งในระดับทางการและไม่เป็นทางการอย่างสม่ำเสมอ เฉพาะอย่างยิ่งในพระราชพิธีฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปีของพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร เมื่อปี 2549 ที่มีประมุขและเชื้อพระวงศ์ระดับสูงของรัฐรอบอ่าวอาหรับเข้าร่วมครบทุกประเทศ (ยกเว้นซาอุดีอาระเบียที่ขณะนั้นยังมีปัญหาด้านความสัมพันธ์ทางการทูตกับไทย จากกรณีโครงการเครื่องเพชรของราชวงศ์ซาอุดีอาระเบียและกรณีฆาตกรรมนักการทูตและนักธุรกิจชาวซาอุดีอาระเบียในไทย) นอกจากนี้ สมาชิก GCC หลายประเทศ อาทิ บาห์เรน ยังมีบทบาทสนับสนุนและช่วยไทยในการทำความเข้าใจกับโลกมุสลิม เฉพาะอย่างยิ่งในเวทีองค์การความร่วมมืออิสลาม (OIC) เกี่ยวกับสถานการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ว่าเป็นปัญหาที่เกิดจากความพยายามต้องการแบ่งแยกดินแดน มิใช่ปัญหาที่เกิดจากการดำเนินนโยบายกีดกันคนไทยมุสลิม

ความสัมพันธ์ทางด้านเศรษฐกิจ GCC เป็นแหล่งนำเข้าพลังงานและตลาดแรงงานที่สำคัญของไทย ขณะที่ไทยเป็นประเทศที่ประชาชนใน GCC ให้ความสนใจในฐานะแหล่งท่องเที่ยวและประเทศที่ให้บริการทางการแพทย์ที่มีค่าใช้จ่ายไม่สูงและมีคุณภาพ ทั้งนี้ การที่ทั้งสองฝ่ายต่างมีผลประโยชน์ที่สอดคล้องกันดังกล่าว ส่งผลให้สามารถกระชับความร่วมมือระหว่างกันให้ใกล้ชิดต่อไปได้อีกในอนาคต

ความสัมพันธ์ในกรอบพหุภาคี ไทยในฐานะสมาชิกอาเซียนพยายามกระชับความสัมพันธ์กับ GCC ผ่านกรอบการหารือระหว่างอาเซียน-GCC ที่พัฒนามากขึ้น หลังจากนายสุรินทร์ พิศสุวรรณ เลขาธิการอาเซียน พบหารือกับนายอับดุลเราะห์มาน อัลอะฎีเยฮ์ เลขาธิการ GCC ที่สำนักเลขาธิการ GCC ในริยาด ซาอุดีอาระเบีย เมื่อ ก.ย.2551 โดยทั้งสองฝ่ายตกลงพิจารณาความเป็นไปได้เกี่ยวกับการจัดการประชุมระดับรัฐมนตรีอาเซียน-GCC อย่างเป็นทางการนอกรอบการประชุมสมัชชาสหประชาชาติที่นิวยอร์ก สหรัฐฯ รวมทั้งอาจจัดการประชุมอย่างเป็นทางการในประเทศสมาชิกของแต่ละฝ่าย โดยผลัดกันเป็นเจ้าภาพในอนาคต

ข้อตกลงดังกล่าวได้นำไปสู่การจัดการประชุมระดับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศอาเซียน-GCC ครั้งที่ 1 ที่มานามา บาห์เรน เมื่อ 30 มิ.ย.2552 ซึ่งที่ประชุมมีมติให้จัดตั้งคณะทำงานเพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดทำความตกลง FTA อาเซียน-GCC ส่วนการประชุมครั้งที่ 2 ที่สิงคโปร์ ระหว่าง 31 พ.ค.-1 มิ.ย.2553 ที่ประชุมมีมติรับรองแผนปฏิบัติการ 2 ปี (ปี 2553-2555) ของอาเซียน-GCC ซึ่งเป็นการกำหนดกรอบการดำเนินกิจกรรมและมาตรการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างกันในห้วงดังกล่าว ครอบคลุมความร่วมมือด้านการค้า การลงทุน การพัฒนาเศรษฐกิจ การศึกษา และวัฒนธรรม

สำหรับการประชุมระดับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศอาเซียน-GCC ครั้งที่ 3 จัดขึ้นที่มานามา บาห์เรน เมื่อ 26 พ.ย.2556 ที่ประชุมมีมติให้ทั้ง 2 ฝ่ายส่งเสริมความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรม และวิทยาศาสตร์ ภายใต้กรอบการทำงาน 6 สาขา ได้แก่ 1) การค้าและการลงทุน 2) การศึกษา 3) วัฒนธรรม และข้อมูลข่าวสาร 4) ความมั่นคงด้านอาหารและการลงทุนในภาคเกษตร 5) พลังงาน และ 6) การท่องเที่ยว นอกจากนี้ ยังมีมติยอมรับการเสนอตัวเป็นเจ้าภาพของเมียนมา ในการประชุมระดับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศอาเซียน-GCC ครั้งที่ 4 ในปี 2557 แต่ทั้งสองฝ่ายไม่ได้จัดการประชุมตามที่กำหนดไว้ในปี 2557

ต่อมาที่ประชุมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศอาเซียน (ASEAN Foreign Ministers Meeting-AMM) เมื่อ 28 เม.ย.2560 ที่มะนิลา ฟิลิปปินส์ เห็นชอบในหลักการให้ไทยในฐานะผู้ประสานงานความสัมพันธ์อาเซียน-GCC ดำเนินการจัดการประชุมระดับรัฐมนตรี ASEAN-GCC ครั้งที่ 4 ที่ไทย ภายในปี 2560 แต่เกิดปัญหาความขัดแย้งระหว่างประเทศสมาชิก GCC กรณีซาอุดีอาระเบีย สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และ บารุ่น ประกาศตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับกาตาร์ เมื่อ มิ.ย.2560 ทำให้ไทยไม่สามารถจัดการประชุมได้ อย่างไรก็ตามอาเซียนยังคงแสดงความสนใจจะส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับ GCC โดยที่ประชุมคณะทำงานระดับสูงว่าด้วยการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียน (High Level Task Force on ASEAN Economic Integration หรือ HLTF-EI) ครั้งที่ 39 ผ่านระบบประชุมทางไกลเมื่อ 22 ก.พ.2564 ซึ่งเป็นการประชุมระดับปลัดกระทรวงเศรษฐกิจของอาเซียน มีการหารือแนวทางการสร้างความสัมพันธ์ด้านเศรษฐกิจกับประเทศนอกภูมิภาคที่ผ่านหลักเกณฑ์การประเมินของอาเซียน โดยที่ประชุมเห็นว่า GCC ยังคงมีศักยภาพที่จะเป็นคู่เจรจา FTA กับอาเซียนในอนาคต

นายญาซิม มุฮัมมัด อัลบุดัยวี
Jasem Mohamed al-Budaiwi

ตำแหน่ง	- เลขาธิการคณะมนตรีความร่วมมือแห่งรัฐอ่าวอาหรับ (GCC)
เกิด	- 22 ก.พ.2511 (อายุ 54 ปี/ปี 2566)
ศาสนา	- อิสลาม (ซุนนี)
สถานภาพ	- สมรสแล้ว มีบุตร 3 คน (ไม่ปรากฏข้อมูลว่า เป็นเพศชายหรือเพศหญิง)
การศึกษา	
ปี 2534	- ปริญญาตรี สาขาสื่อสารมวลชน จาก University of Utah รัฐยูทาห์ สหรัฐฯ
ปี 2536	- อนุปริญญา สาขาการศึกษาทางการทูต จาก University of Oxford สหราชอาณาจักร
ประวัติการทำงาน	
ปี 2534-2535	- ผู้ช่วยเลขานุการ (Attaché) รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศคูเวต
ปี 2536-2540	- เลขานุการตรี สถานเอกอัครราชทูตคูเวต/โตเกียว ญี่ปุ่น
ปี 2540-2544	- เลขานุการโท สถานเอกอัครราชทูตคูเวต/เวียนนา ออสเตรีย - คณะผู้แทนถาวรคูเวต/สหประชาชาติ ณ กรุงเวียนนา
ปี 2544	- เลขานุการเอก สถานเอกอัครราชทูตคูเวต/วอชิงตัน ดี.ซี. สหรัฐฯ
ปี 2550	- ที่ปรึกษาสถานเอกอัครราชทูตคูเวต/วอชิงตัน ดี.ซี. สหรัฐฯ
ปี 2554	- รองหัวหน้าคณะผู้แทนสถานเอกอัครราชทูตคูเวต/วอชิงตัน ดี.ซี. สหรัฐฯ

ปี 2555 – 2556	- รองปลัดกระทรวงการต่างประเทศ
ปี 2556 – 2559	- เอกอัครราชทูตคูเวต/ไซปรัส เกาหลีใต้
ปี 2559 - 2565	- เอกอัครราชทูตคูเวต/บรัสเซลส์ เบลเยียม - หัวหน้าคณะผู้แทนคูเวต ประจำองค์การสนธิสัญญาป้องกันแอตแลนติกเหนือ (NATO)
ปี 2560 – 2565	- หัวหน้าคณะผู้แทนคูเวต ประจำสหภาพยุโรป (EU) และเอกอัครราชทูตคูเวต (non-resident) ผู้มีถิ่นพำนัก/ลักเซมเบิร์ก
ปี 2565 – ม.ค.2566	- เอกอัครราชทูตคูเวต/วอชิงตัน ดี.ซี. สหรัฐฯ
1 ก.พ.2566 -ปัจจุบัน	- เลขาธิการ GCC คนที่ 7

ข้อมูลที่น่าสนใจ

- ขณะดำรงตำแหน่งทางการทูต ได้รับมอบหมายให้เป็นหัวหน้าคณะผู้แทนรัฐบาลคูเวตเข้าร่วมการประชุมระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศที่สำคัญหลายครั้ง เช่น การประชุมระดับเจ้าหน้าที่อาวุโสด้านมนุษยธรรมในเยเมน ครั้งที่ 3 เมื่อปี 2564 การประชุมสมานฉันท์ระหว่างประเทศว่าด้วยวิกฤตผู้ลี้ภัยและผู้อพยพเวเนซุเอลา เมื่อปี 2562 การประชุมระหว่างประเทศว่าด้วยเหยื่อความรุนแรงทางชาติพันธุ์และศาสนา เมื่อปี 2561 การประชุมบรัสเซลส์ว่าด้วยอัฟกานิสถาน เมื่อปี 2559 การประชุมด้านความหลากหลายทางชีวภาพของสหประชาชาติ เมื่อปี 2557 นอกจากนี้ ยังได้รับรางวัลเอกอัครราชทูตดีเด่นจากสมาคมนักข่าวแห่งชาติของเกาหลีใต้ เมื่อปี 2558 และรางวัลผู้อุบัติเหตุดีเด่นจาก Asia Society Korea Center ซึ่งเป็นองค์กรไม่แสวงผลกำไรที่ดำเนินกิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือด้านศิลปะ การศึกษา และธุรกิจระหว่างประเทศในเอเชียกับประเทศตะวันตก เมื่อปี 2557
- บัญชีทวิตเตอร์ @jasemalbudaiwi ตั้งแต่ปี 2554 ปัจจุบัน มีผู้ติดตามประมาณ 2,780 คน

(ก.พ.2566)

